

Arta scrisului

Blacks

Îți cer, Iubire, să mă prinzi de mână,
așa cum o făceai într-un trecut!
De ce, acum, când lumea se dărâmă
îmi dai Nimicul, gol de absolut?

Așează-te în banca celor tineri,
Să sune clopoțelul a destin!
Deschisă-i ora fără de abțineri,
n-ai cum să joci un rol de cabotin.

Iar de va fi ca-n ultima dispută
să pârjolești și bruma de curaj
ce ți-a rămas ca ultimă reductă
în lupta cu al lumii dereglaj,

Deschide amintiri de altădată
ca să pătrunzi în anii de demult,
când lumea îți părea neîntinată
de tot ce azi trăiește din insult.

Vei regăsi cu-a sufletului cale
o carte ce ai scris-o în trecut.
Acestor vremuri, reci și abisale
Lumina ei îți fi-va azimut.

Iar fiecare pagină de carte
s-o re trăiești prin fiecare rând!
Vei regăsi în litere resoarte
ce te-or împinge-n luptă fulgerând.

Căci fiecare literă trăită
e-nșiruirea unor întâmplări
ce-au încercat c-o forță înrăită
să îți doboare zborul către zări

Te-au așteptat cu sulite întinse
să nu-ndrăznești ca să păsești spre ei
Și ți-au trasat ovale, cercuri tinse,
în care să alergi ca un ponei.

Și punct ți-au pus la tot ce-a fost dorință
ca un final la tot ce este viu,
Au încercat să-ți dea în folosință

un colier din cerul cenușiu.

Dar ai întors pandorica avere
a tot ce ai primit fără să ceri
Și, pas cu pas, prin propria putere
ai învățat să scrii din neplăceri.

Acele rânduri au cerneala vie,
iar literele sunt eterni soldați
ce nu au fost nicicând într-o sclavie,
ori de temute grade secundați.

Deci, uită-te, Iubire, peste rânduri!
Ești VIAȚA MEA, așa cum te-am trăit,
Lipsită, de voiești, vei fi de scânduri,
iar Drumul îți va fi neșovăit!